

Éjszaka, fekete ménés

Ó, éjszaka, fekete ménes!
Mezőimet végigtapostad,
de csikószem-csillagaid
mégis nekem világítottak.

Ó, éjszaka, fekete kendő
parasztasszony-erdők fején!
Szövetkezem a virradattal,
és gyászodat letépem én.

Sovány cserjék hófödte tájon –
porcelán tálban őzgerinc.
Sötétség, véres lakomádon
csontig pusztítasz engem is.

Bokorra bővölt paripám
sörényét szélvésszel cibárod.
Én erdőkkal, tornyokkal mégis
szétszaggatom hóhérpalástod.

Baka István Magdolna-zápor című kötetéből

[illegible]